

Ssyli spéval,
Pilnje dželat,
Ströwja eže
Sswójsn statot,
A twój kwyatot
Srady je.

Sa stav sprozny
Napoj mózny
Lubošz ma;
Bóh pak kwyerny
Psches spač měrny
Czerstwoſez da.

Rjech ty spévasch,
Sswérne dželaſch
Wschédne dny;
Džen pak kwyath,
Duschi daty,
Wotpoczn ty.

S njebjec mana
Rjech eži khmana
Žiwnoscž je;
Žiwa woda,
Kž Bóh poda,
Wokschew eže! F.

Serbiske njedželske lopjeno.

Wudawa ſo kózdu ſobotu w Ssmolerjez knihiczschezeńi w Budyschinje a je tam ja ſchtwórlétmu píchedplatni 40 np. doſtačz.

1. njedžela po kwy. Trojiz.

1. Jan. 4, 16.

Bóh je luboſcz, a ſchtóz w luboſci wostanje, tón wostanje w Bosy a Bóh w nim. Hamjeń.

Schto Bóh je, na tym ſu mudri tuteho kwyeta doſho a podarmo húdali — jowle masch krotke a ſjawnie wotmoſjenje: Bóh je luboſcz! Denoz tsi ſłowa to ſu, ale ſchtož je w nich wopſchijate, to cžlowiſki jaſyk wurečecz njemóže, to khwala njebeſzy wobydlerjo tu zyku lubu węcznoſcz.

Bóh je luboſcz! Je pak tež wérno? Haj wſchoł, w mejskim cžaſu žiwnjenja, hdyz ſu mlody a ſtrowy, abo hdyz eži wſcho po woli dže, hdyz masch w domje ſbože a wjeſele a wonkach na polach ſteji eži Bože žohnowanje, tehdy njeje cžekko wuſnacž: Bóh je luboſcz. Ale prashee ſo druhich, hladaj dale! Dži tam, hdzež na amerikanskich kúpach ſemja ſo tſchaze a morjo ſo waria a ſ rujazych horow ploomjenjowe trubjele ſapaja a ſe kwojim wohnjowym deshczom a ichwablownym dymom daloko a ſcheročo wſcho žiwnjenje ſahubja a ludžom ſo ſeznje pſched strachom a woczaſowanjom tych węzow, kiž hiſhceze pſchinez dyrbja, dži a pytaj tam, hacž mjes tymi morwymi cželami a na tym žahlym popjele, kiž wſy a města pſchifrywa, tež hiſhceze to ſłowo napižane namakasž: Bóh je luboſcz. Ale ſchto do daloka hladomy? Dow bliſko je dom, hdzež je dajeſka kwyercz starschimaj jeju jeniczke ſube džeczo morila po krotkim, ale cžekim bědzenju; tam je woboha bědzeřka, kiž hižo lěta doſho na boſtoſnym ložu ležo

ſtawczka hibnycž njemóže a podarmo ſdychuje: „Ach pſchindž wſchaf, ſchtunda mojej ſmijercze, dny wumozjenja, po kwyataj!“ A tam nan a ſastarač ſwojich džeczi, kiž je do njeboža pſchischoł a na wobej woczi woſlepil — ty wbohi, ſchto budzesch ty prajiez, hdyz eži dženſha twoja žona, twoje džeczo tole ſłowo jow ežita: „Bóh je luboſcz!“? A tola — njeveſch ty? njeſhy ty ſlyſchal a hižo na pacjerjach wuknył:

Teſho ſchtraſh, jeho pruth,
Hdyž to prawje wopomnju,
Sdadža ſo mi runje kruše,
Stanu ſo mi k lěpſhemu;
Wone woprawdże njeſchkođa,
Bóh mje tehdž lubuje,
Hdyž prut na mje pōſczele,
Wot kwyeta mje k Bohu wodža.
Na kwyecze wſcho ſahinje,
Boža luboſcz wostanje! — ?

Majlubschi cžlowjecze, ſchtož tebje tež potrjechi, njedaj ſebi žanemu cžertej ſ biblije a wutroby wudrapacž tele tsi ſłowa: Bóh je luboſcz.

Ty ſnajesch tola najwyschſche kwyedzenje jeho luboſcze? „Teſho Ssyn jom' njej tak luby, wón joh' ſa mje k ſmijerczi da.“ „Tak je Bóh tón ſwet lubowal, ſo je ſwojeho jeniczkeho narodženeho Ssyna dał, ſo bych u wſchitzh, kiž do njeho wérja, ſhubjeni njebyli, ale węczne žiwnjenje měli.“ S tym je wón nam ſwoje naſsnutſkom niſche bycze ſjewiš, ſ tym je nam ſwoju wutrobu wotkrył, a ſchtož tu nět w njej widžiſh, hlaſ, to je žolmjaſe

morjo luboſežje, te je luboſežje, kiž nježo tak jara njepyta, hacž twoju ſbóžnosčž.

Bóh je luboſež! Derje tebi, hdvž tole wěriſch, hdvž móžeſch ſo Božeje luboſežje ſ zyłej wutrobu troschtowacž. „Kak ſbóžny ſym, hdvž wotpocžuju, mój Jeſu, w twojej luboſeži.“ Jeſož w oſtaní potom tež w luboſeži! pſchetož: „ſch tóž w luboſeži w oſtanje, tón w oſtanje w Boſy a Bóh w nim.“

W Boſy woſtacž — to dawa duſchi mér a poſoj. S wonka njeho a bjes njeho njeje žane prawe ſbože, bjes njeho ſy ſhubjeny. Bóh je naſ ſebi, ſ twojemu towařtſtu ſtworil a naſcha wutroba je njeſpoſkojnja, doniž njeſwotpocžuje w nim. „My ſtworjeni ſym ſ temu, w rukach ležecž jemu, wón ſam je naſch mér tu a tam.“ Duž dyrbisč w Boſy woſtacž; tak woſtanjeſch w luboſeži, pſchetož Bóh je luboſež.

Ale m óž u dha tež woprawdze woſtacž w luboſeži? Hdvž ſo tež druhdy pſches Božu hnadu plomjeſchko luboſežje w mojej wutrobje hori, kak bóry wono jaſo haſnje, kak rucze je moja wutroba jaſo wuſtudla! Nětko je mjehtka w luboſeži a potom jaſo tak twjerda a ſamkñjena w njeſluboſeži! — To drje je wěrno, haj! Ale ſy dha tež hižo prawje wopomniš, w kajkej luboſeži naſch pſchede wſchém woſtacž? w tej luboſeži, ſ kotrejž chzech t y Boha lubowacž, abo w tej, ſ kotrejž Bóh tebje je lubował? Wér khroble, wot naſche je luboſežje my njeſožemy žiwi bycz, ale jenož wot Božeje luboſeže. „W tym wobſteji ta luboſež: niž, ſo my Boha lubowali ſym, ale ſo wón naſ je lubował a póžlał ſwojego Ssyna, ſo by wón ſjednanje był ſa naſche hréchi.“ Jeſo luboſež ſ nam, kotrež je wón nam ſjewiš w Chrystuſu Jeſuſu, ta je naſche žiwenje, w tej dyrbimy woſtacž. Ta dyrb wſchědnje naſcha paſtwa bycz, do teje manu ſo wſchědnje ſe ſwojey myſlu podnórjecž, tu manu ſebi wſchědnje pſched woči ſtajecž a džakowicje we wutrobje wopomnicž. Tak woſtan w jeho luboſeži; dha budže potom na tajkej Božeje luboſeži tež twoja luboſež ſ nje mu ſo pſchetož ſ nowa ſahoriež a tebje pſchetož kručiſhko ſ nim ſwjaſacž a ſjenočiež.

Ty w Boſy a Bóh w tebi — to je naſsbóžniſche ſjenočenje. Swjask tajkeho ſjenočenja paſ je luboſež. Knjeze, mój Božo, wulij ſwoju luboſež tež do mojeje wutroby!

Hamjeń.

Pucžowanje po Božim piſmje

abo

Iajle myſle nadendzech, Bože kłowo c̄itajo.

Podawa ſwérny c̄itar „Pomhaj Bóh-a“.

1. Iwih Mójsaſzowe, 36 ſlaw.

(Pofracžowanje.)

34. Hdvž Jocab wumrje, bu ſ kralom na jeho město Husam ſ Themanſkeho kraja.

35. Hdvž Husam wumrje, bu ſ kralom na jeho město Hadad, Bedadowy, kotrež Midianſkih ſbi na Moabſkim polu; a jeho městu rěfachu Alwith.

36. Hdvž Hadad wumrje, knjezeſche Samla ſ Maſreka.

37. Hdvž Samla wumrje, bu ſ kralom Sawl ſ Rehobotha, nětko Rechabeh, pſchi wodže, mjenujž pſchi rěžy Euphrat, tam hdzež ſo rěka Chaboras do njeje wuliva.

38. Hdvž Sawl wumrje, bu ſ kralom na jeho město Baal-Hanan, Achborowý ſy.

39. Hdvž Baal-Hanan, Achborowý ſy, wumrje, bu ſ kralom na jeho měſce Hadar, a jeho městu rěfachu Pagu, a jeho žonje rěfachu Mæhetabeel, kiž běſche Matredžina džowka, kotrež je Mæhabowa džowka była.

Bjes dwěla je Hadar tón kral, ſ kotremuž je Mójsaſz póžlow póžlał, ſo bychu ſ nim jednali, dokelž chzehu Izraelſke džecži pſches jeho kraj czahnyč. W 1. knihach krónikow 1, 43—50 rěkaju jemu Hadad, tam doſtanjem tež powjescž wo jeho ſmjerči; ſo ſo to tu hižo njeſtanje, je nam ſ dopokajom, ſo je wſho to nam Mójsaſz powjedžil.

40. Tak ſu byli mjenowani nětko — jako je Mójsaſz tole piſał — knjezerjo abo ſchajkojo wot Gſawa, kotrež nad ſplahami knjezachu ſ dobor ſ kralom Hadarom, po jich narodach, po jich městach, a po jich mjenach. Knjezeř w měſce Thimna, kotremuž běchu po Eliphaſzowej pſchiložniz Thimna narjekli, dale knjezeř w měſce Ulla, knjezeř w měſce Zetheth,

41. Knjezeř w měſce Alhalibama — tež temule městu běchu po jeho žonje, po Gſawowej mandželskej, narjekli, knjezeř w měſce Ela, ſnanou tamne město Alilah pſchi Alaniſkym mórskim ſaliwje, a knjezeř w měſce Pinon abo Phunon (4. kn. Mójs. 21, 10),

42. Knjezeř w měſce Kenas, po Eliphaſzowym ſymu po mjenowanym, knjezeř w měſce Theman, knjezeř w měſce Mibzar, 43. Knjezeř w měſce Magdiel, knjezeř w měſce Žram. To ſu Edomſzy knjezerjo, kaž ſu bydlili w ſwojim namréthym kraju. A Gſaw je Edomſkih nan; ſ nim je ſo Edomſki narod ſ jich knjezerjemi a kralemi ſaložil.

S tym je nam ſdželene, ſ ežomuž bě Gſaw powołany; dale maja ſo nam jenož ſtarviſny Žakubowe a jeho ſynow ſdželicž a Edom budže ſo jenož tam hiſhče naſpomnicž, hdzež je ſ Izraelowymi ſtarviſnami ſaplecženjy.

37 ſlaw.

Josef budže je ſawiſežu wot ſwojich bratrow pſchedath.

I. 1—11. Tu ſapoežina ſo nowy, wažny wotdžel w ſtaviſnach Božeho kraleſtwa. S doma a ſ patriarchoweho ſtana, ſi maleho ſwójbneho kola ma ſlubjene ſvoje ſaſtupicž do žiwenja zyłeho luda. Pſchelhód ſ temu ſu Josefowe ſtawijny. Tutón ſtarſhi, doſlo wotežakowanym ſym najbóle lubowaneje mandželskeje, naſnamjeničiſhi mjes Žakubowymi džecžimi, kotrež ſ wotewrjenym wokom ſa ſmutſkownym, wyschſki ſwét wulki poſkład ſeňſkeje mudroſež ſjenoči, miły a ežuežiwy, ale tež pobožny a wulky ſwědomiwy młodžen, je tež nanowy lubuſhki. Hdvž jemu Bóh prěni ras wažne ſony ſpožci, dha wuhladan, ſo wón bratrow kaž njeſpožliſhne džecži poſla nana wobſforža, a ſo ſo ſ Božimi ſjewjeniemi pſched nimi hordži, haj, ſo je ſ tym ſamemu nanej wobčeženjy. A Boža dohlađovje, kotrež je jeho ſa tak wažne poſołanie poſtaſila, dyrb wot ſ nim pucž pſches poníženje do poſyſchenja, pſches ſahubjenje wſcheje nadžije ſ wěſtemu dopjelenjenju wſchěch ſlubjenjow ſtajpicž; knies, pſched kotrež maja ſo něhdj ſtarſhej a bratsja poſkonjecž, budže pſchedath ſa njevólnika; a tež tu ma, lědma pſches wuſhiknočž a mudroſež trochu poſběhnjeny, pod hórkimi czeřpjenjemi ſwérku ſ Bohu a ſ ežlowjekam wuſphtowacž. Hafle potom, hdvž je ſnuteſkownje hódu, poſběhnje jeho Bóh nihdy a ženje na njeho njeſabywſhi ſ procha.

1. Žakub paſ naſtupiſhi ſwoje namrétwo bydleſche ſdaleñy wot ſwojeho bratra Gſawa, kotrež bě ſo na Edomſkih horach ſažydlil, w kraju, w kotrež běſche nan zufomnik był, w Kananejskih kraju, a to w Mamre pôdla Schemia.

2. A to ſu narodу Žakubowe, podawki ſ ežaſha jeho patriarchaliskeho žiwenja, mjes tym jo to, ſchtož je ſo nam na 28.—35. ſtawach poſjedało, hiſhče do Iſaakoweho patriarchaliskeho žiwenja ſluſha, hdvž tež ſo jeho nje mu pôdla njenaspomni: Joseph běſche ſydomacze lět ſtary, jako wón ſkót paſeſche ſe ſwojimi ſtarſhimi džecžacžimi bratrami; a tón młodžen běſche poſla Bilhymych a Silpimych, nanowemu žonow, džecži: Dan a Naphtali, Gad a Aſſer; dokelž běchu ežile pôdla nje mu najmlódschi, bu wón jim ſa paſtýſkeho hólza pſchidath, ſo by pod jich dohlađom mały ſkót, wowzy a koſy, paſl. Tu prózowajž ſo ſa ežesč wózneho doma ſapocža wón ſedžbowacž na ſwojich bratrow a poſjedaſche nanej, hdvž běſche ſle poſjestwo wo nimi.

Po kotrež pucžu Žakubowe ſtawijny póndu, ſhoniym hnydom i prenjeſho ſłowa. Wone ſapocžnu ſ Josefowym mjenom a ſtarobu; tak budža Žakubowe ſtawijny ſaplecžene ſ Josefowymi. Tak njeſožemy po prawym wo Josefowych ſtawisnach rěčecž, hdvž tež wón nětko ſrjedža ſteji; wón njeje hiſhče ſamoſtatny a jeho njeſožemy pôdla tſjoch patriarchow poſtaſicž; wón je a woſtanje ſym ſ Izraeloweho doma; to tež ſ teho ſpōſnajech, ſo ſo jemu ani jene Bože ſjewjenje njeđostanje.

Zaſo předy Iſaak w ſtawisnach knjezeſche, Žakub paſ je dale hnuijeſche, tak je nětko Žakub wobknježi, Josef paſ je dale hnuije.

Wo ſakonju Božje wodženja a dohladowanja w starym, kaž tež w nowym ſakonju njeje žubjeny kraj, ale zušba město, hdež ſo wožada narodži a wotroſcze. Zušba staro-ſakonſkej wožadže pſchipokafana je Egyptowska. So by předy, dyžli Žakubowa ſwojba tam döſchol, ſo by naſtaſazenu Israelskemu narodej tam měſtneſc pſchipotowal, to je Žofeſowe wyſkope, njeſapomnité po wołanie. Do Egyptowskeje pſchedath pſchipotuje wón Žakubowemu domu pucž do Egyptowskeje, a tón kraj, hdež wón k muzej wotroſcze, hdež do kłody pſchipindze a hdež k kraſnoſczi döndze, je ſa jeho ſwojbu kraj, hdež wuroſcze k ludu, hdež czerpi pod wotroſcztwom a hdež ſo jemu doſtanje wumozjenje.

Khrystuſ je woſnamjenjeny w Žofeſu: nanowy lubuſki, pó-žlaný wot nana k ſwojim bratram, njewinowath, pſchedath wot ſwojich bratrow ſa 20 ſlebornikow a ſ tym jich knes, jich ſbože a ſbože ſa zuſyli, haj ſa wſchon ſwét, ſchtož ſo njeby ſtało, njebychu-li woni jeho chyli ſahubicž, njebychu-li jeho pſchedali a ſaczyknyli. W kłodze je Žofeſ njewinowaty mjes dwemaj ſloſtinkomaj, Žeſuſ na kſchiju mjes dwemaj njeſtražnikomaj; Žofeſ ſiewi jenemu jeho ſbože, druhemu jeho ſmierz pſchi ſamej pſchipieſinje, Žeſuſ Khrystuſ wumozc jencho a wotſaji druhego na ſatamamſtwe po ſamym njeſkutku. Žofeſ proſy teho, kotrež ma ſo ſ jaſtwa wumoz, ſo by na njeho ſpomnił, hdyž je ſo na ſwoju čeſeſz wrózil; a tón kotrehož je Žeſuſ wumohł, proſy jeho, ſo by na njeho ſpomnił, hdyž je ſo na ſwoju čeſeſz wrózil; a tón, kotrehož je Žeſuſ wumohł, proſy jeho, ſo by na njeho ſpominal, hdyž pſchipindze do ſwojego kraleſtwa.

Žofeſ je joko rjana jaſna hwěſda, jako ſernicžka w Žakubo-wym domje, ſ kotrehož njeſhodža ſo hrubi paſthyro, jeho bratſja, ani pſchipunowacž. Wón je ſprawnosć a čeſknoſc ſubowal, je nana ſubowal a je jemu poſkuchal, ſo njeje jemu ničo mohl ſamjelceſz, hdyž běchu jeho bratſja něchto ſkuſzili, ſ ežimž běchu druhich ſranili abo ſ ežimž by mohl nanowy narod do ludžazhich kleskow pſchipieſz a mohl bycž wohańjeny.

3. Israel pak Žofeſa bóle ſubowaſche, dyžli wſchitke ſwoje džecži, teho dla, ſo běſche jeho w staroſczi płodžil, čakawſhi dolho na džecžo wot ſwojeje ſubowaneje Rahele. Tale eželna ſuboſcž pak roſczeſche, čim bóle ſo Žofeſ ſa wſcho nabožne ſajimowasche a ſa wyſkope po wołanie wuſwolenego naroda ſahorjeſche. A Žakub ſejini jemu, tak po njewohlaſniwym waſchnju ſwoju ſuboſcž tež ſwontownje poſkaſajy, rjanu piſanu ſuknu.

Běſche to ſuknia ſi piſany mi ſmuhami, w kajlichž ſa Samu-eloſe čaſz wožebni hóležata a hóležata hodožach. Šda ſo, ſo je Žakub wotpoſhlaſ měl, ſo by Žofeſej prawo prěnjeſho naroda pſchipidžil, dokelž bě Ruben poſkaſal, ſo je njehódný tajkeho prawa.

(Poſtracžowanje.)

Rajke budze wjedro?

Bo čeſkim.

Njebudže ſnadž nichto, ſchtož by ſebi njeſpchał, ſo mohl do předka wjedzeč, kajke wjedro budze; wožebje wježnjenje bychu tajke profeſtivo witali. Setkaſi ſo bur ſ burom dužy wotemſche, je prěnje: „Wujo, witaj wotemſche“, a potom „Božo pomhaj, hdy by jeno tola jeniczki týdžen ſuſt Božeho ſkónečka ſaſhwéczilo, ſo bychmy naſche Božje žita domoj wſacž móhli, ſu hižo kaž hnój a pōežnu roſež“; abo „wujo, mačza dha pola waſt tež takle?“ Ma-li burowka na farje ſchto wuežinicž, njetrjebaſch dolho na prasjenje čakacž: „Kuſes fararjo, njebudžený ſhicheſe ſkor ſa wjedro proſyje? — Te tola tak mofro.“ Wróziliſi ſo ſtudent ſ zuſby domoj, nima na ničo předy wotmoſwycz, khiba „kaž ſo jemu wjedze“ a „je tam hórek a bo deleka tež tajka mofrota kaž pola naſ?“

Schto po tajkim wěny wo wjedrje do předka, abo móžemy ſ zyla ſchto wjedzeč?

Zeno małko abo ſlepje ničo. Małko, měnimyli wjedro, kotrež ma w najblížchim čaſzu ſaſtupicž; ničo, hladamyli dale do pſchipichoda. Wſchak mamy prothki — te poſdawaja nam wjedro na zyłe lěto: ale kelfo nam wona prawje wěſchež? — Prothki je mothka, — poſdawa prawdu a njeprawdu. Byli mjeniujži wſcho ſza byla, ſchtož piſa, by člowiek pſcheyh wjedžał, po čim ma ſo ſložowacž; by džé potom jeno wſcho ſwobroczeſz trjebal. Pſcheyo njeſvernoſc rěczeſz, je runje tak čežko, kaž ſpochi ſ prawdu ſmacž — ſo wě w prothyz. Prothki mudruja jeno, dokelž chzedža ludžo to měcz — poſjedaja wjele a hdyž je ſolo wokolo, njeje ničo ſ wěſtoſeju prajene, khiba ſo na Žana ſněh njeſpchinđe a wokolo

hód žane krypy. Hewak je „prothka mothka a ſchtóž do njeje wéri, kopol“.

Tola prothka dyrbí wjedro dželacž, hewak jeje ani njeſupuja. Tak ſebi člowiek wjedro wěſcheži, wěſcheži ſebi na lěto, abo na hichcze dlejſchi čaſz, ale wjedro je kajkež chze.

„Bóh ſam ſaž woſsamkñ Po ſwojej woli wodžicž Wetr, mróčzele a ſkónečne dny, So mohla ſemja płodžicž. A ludžom piſacž dowoli, Kaž chzedža, jenož prothki A dale ničo wjazh.“

Niz wjele ſlepje ſchlacheži ſo, hdyž chzesch na krótschu ſhwili wjedro do předka pſpnacž, ſnadž na pol abo na ſchtwórcz lěta, chzeschli na pſch. po tym, kajkaž je naſyma, abo kajki je ſapoczaſt ſymy, ſpóſnacž, kajki budze kónz ſymy, po horzocze w lěcze ſymu w ſymje měriež abo po ſrostu hribow ſaſtup ſymy wjedzeč. Profeta poſwala ſo pſchi tymi čaſto na ſwoju naſhoniſenſz, prajizh: „něhdh bě tež tajka naſyma a po njej tajka ſyma.“ Maſch prawo, něhdh bě tak: ale ſ wotkel maſch prawo rjez, ſo budze tež nětko tak? Može ſo ſtačz, ſo budze podobnie, ale ežiſeje tak nje- budze, to móžemt wěſče rjez. Tak dolho hacž ſwét ſteji, nje- běſhcej hichcze ani dwě lěcze, kotrež byſchtej, ſchtož wjedro naſtupa, ežiſeje jenajkej bylej. Njeſku džé liſeža ſ jeneho jenicžkeho ſchtoma jenajke, kaž by móhlo to pſchi wjedrje bycž, hdež telko ſjawnych a tajnych nam ſnatych a njeſnatych winow ſobu ſkutkuje! Pomyſl ſebi jenož wěſtſi — wěny, kajkeho wliwa maja na wjedro ſchtož chze wěſče prajicž, ſ wotkel a kaž budze wetr jutſje w tym a tym čaſzu ſtačz; njeſhodžiſi pak ſo to ani na džen ſ wěſtoſeju wupraſicž, kaž halle na měkaz, na ſchtwórcz lěta abo hichcze dlejſchi čaſz?

Někotři wobroczeja ſo, njeđowérjo ſwojej ſamotnej mudroſczi, ſ mudroſczi ſwérjatow měnjo, ſo maju te wjazh roſoma. S tym čeſeſza pak ſwérjata, kaž ſebi to njeſaſluža. Ře-ſi ſwérjo něſhco po wjedrje ežimi, ežini to jeno po wjedrje, kajkež runje je, niz pak teho dla, dokelž je ežaſha ežuje. Šsuwaſi ſo laſtoječka pſched deſchczom pſchi ſemi, ſuwa ſo jeno teho dla, dokelž muſhki a brucžki, ſ kotrehož ſo živi, niz wyſkoko w powěſſje, ale nisko pſchi ſemi abo pſchi wodze lětaja. Podobnie je tež ſe žabkami, ſ mrowjemi, ſe ſwjerbenjom bulaſeho abo ſ bolenjom a ſ drje- njom w ſtawach, ſ drjewjanym mužikami a žonkami w malých khěžtach, kajkež mamy rad we woſnach wifajo. Tele khěžti ſu tak natwarjene, ſo dwě figurje na ſkónečku abo ſoleſku ſtejitej, kotrež ſo wokolo ſwojeje wóſki wjerečez hodži; ſa nje je jena truna tak pſchipinjenia, ſo wona ſo načahnywſhi, ſoleſko tak ſawjerči, ſo žonka ſe ſwojim pſchedeſhczníkom ſ durečkow wuſtupi, ſežehnjeſi pak ſo do hromady, — ſo mužik ſwoju ſhowanku wopuſhczi. Truny pak načahuju ſo, hdyž je powětr wložny, runje tak kaž drjewo naubuní a tež wložy ſo podleſcha; pſchi ſuchim pak ſo truny a wložy ſežahnu a drjewo ſo ſežuſchi. — Džecži dželaj ſebi tež rad wjedrowych proſetow a nałožuja na to kochty baczonizhnych ſymjeſtſkow (Storchſchnabel), kotrež we wložnym powěſſje ſo dale roſwijeja, w ſuchim pak ſo do hromady ežahnu. Tež ſchleňzy, tiž wjedro poſkaſuja, njeſheradžuja po prawom dale niežo hacž wjethku abo mjeñſhu wložnotu w powěſſje. Dokelž pak lóhzy deſchczik pſchipindze, hdyž je powětr wložny, prajimy, ſo ſchleňza na deſchczik leſe.

Saſparnoſc abo lóhſcž muchow ujeſcahuje ſo žeňje na pſchipichodne, ale na pſchitomne wjedro, kaž wſcho, wo čimž dotal rěczechmy.

Kaž małko móža ptacžki, wo kotrež horka powiedachmy, wjedro předy čuzcž, to poſkaſuja nam tak prawje ſo pſchecžahowaze ptacžki (Bugvögel). Nejetawa ſo ſ rědka, ſo ptacžki, ſažnej nalětnej čoplocze wérjo, ſo k nam wrózha, potom pak, hdyž ſyma ſ nowa ſatſchekſka, ſažo ežekaja abo ſmjerſnu. —

A ſchto ſ měkacžkom? — na njeón ſhlađuju tež mnosy ſebi myſlo, ſo ma nekaſku potajnu móz nad wjedrom, a ſo nadžijejo, ſo ſ młodym měkacžkom ſo tež wjedro pſchemeni. Nejeſbaja tajke myſle ludži? Hladajm! Hdyž je młodý měkacžk, njeje to jeno pola naſ, ale je to po zyłe ſemi. Wjedro by ſo potom po zyłe ſemi jenak měnječ dyrbalo. Te pak to móžno? Něhdh. Škónečneho wjedra a deſchczá je na ſemi ſtajnje nimale jenak wjele, ale něhdze je w ſamym čaſzu jene, druhdze tamne, druhdze měnja ſo wo prawdze runje — ale hdež? Měnja ſo dženſha tu, jutſje tam, ſa jutſiſhim ſažo druhdze. A tak njeje wob ſeto ani jeneho

dnja, hdzež by šo w něfajšiu róžku njepřeměnjal. Schto paf
mam⁊ s teho, so wěmh, něhdže na schěrofej ſemi ſo wjedro měnja,
hdvž tola njewěmh, budže-li poſta naž ſo měnječž a w fotrém čaſu?

Haj ale khiba so ſo wjedro na młodý měšaž huſcžiſcho a rucžiſcho měnja? Tež to wěrno njeje. W někotrych wulfich městach ſu hwěſdařnje, hdźež hižo wjele ſakraſuijenych lět dołho džeńi wote dnja rano, pſchiwoldniu a wjeczor ſapišuja, fajfe je wjedro. Wſchitzu, fiž tajſu wulfotnu prózu na ſo wſachu, ſo tele ſapiſſi wot wjele kop lět pſchehladachu, ſo býchu ſhonili, fajfeho wſiwa ma po prawom měšaczk na wjedro, wuſlědžichu, ſo drje ſo wjedro na přením dnju młodeho měšaczka měnja, ale ſo runje tak tež na druhim, tseczim a kóždym druhim, ſo tež na połnym měšaczku, na přenjej a požlednjej ſchtwórczi nicžo hinaf njeje, po tajſim w kóždym čaſu jenaf. —

„Ó hdňž to s věschczenjom po měšacžu tak hubjenje dže, schto mám̄ to hafle wo wěstych dnjach rjež, po fotrýchž ſo tež wjedro wěschczi, faž na pſch. „Rjaný ptacži fwaz̄ lubi dobre a plódne wjedro“; „czopły, ſwětły ſw. Žafub — ſymne hodý“; „Se-li na ſwěcžf Marje rjenje a jaſnje, budże dołha ſyma“! So ſo na wſchě tele pravidla ſpuschczečz njemóžem̄, njebudžem̄ hafle dopofaſowacž trjebacž, wſchaf je črjódka tých, kotsiž jim wěrja, jenož mała; a mjes nimi njejšu roſomni hoſpodarjo, ale „ſtare žony“. — —

"Tola paf je nješ prawidłani, fajfež ſebi wjeſnih ſud powjeda, tójschto, kotrež maja woprawdże něſchto ſa ſo a na ſebi. „Hdyž na ſydom ſpanzow deschęzuje, budže ſydom abo tola ſchtyri njedzele deschęz.“ „Hdyž ſo na domapytanju deschęzit dže, budže drje ſchtyri njedzele dołho deschęz.“ „Wjedro na ſydom bratrow traje ſydom njedzeli dołho.“ Žeſti na tutych diujach hroſnje, panza ſi wjetſcha dlejschi čaſ, to paf niž teho dla, doſfelž bě runje na ſpominjenym diuju njeſubosne wjedro, ale doſfelž w tym čaſu ſi zyła rad macža, hdyž junu ſapoczeńje. — (Pofraczowanje)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Saúdžený pjatk mějesche ſo w Buděstezach ſwjatocžne khowanje ujesapomnitého knjega fararja Mrófska, fotrýž bu tak nahle nam wotwołany. Khowanje běſche ſjawne a rjane ſwědczenje, ſ kajkej hnutej luboſcžu Buděſčanská woſada na ſwojim duschow-paſthrju wiſy. Se wſchitkich kónzow žolmijachu ſo woſadni, ſo býchu ſwojeho ſwérneho duschowpaſthrja k poſlednjemu wotpocžinfej pſchewodželi. Kaf běſche njes ſwojimi ſaſtojníſkimi bratrami čeſczený a lubowaný, ja to běſche žiwe ſwědczenje, ſo běſche jich 33 duchowných k jeho čeſkuemu khowanju pſchischtlo. Mjes nimi běſche tež knjegi wychiſchi zyrkiwiſki radžicžel Meier. Měſteččanská rada jako kollaturna wychinoſcž čeſczeſche ſemrjeteho pſches knjega radžineho radžicžela Reichardta a knjega fabrikantu Okwalda. W 3 hodžinach ſo kaſhež lubeho ſemrjeteho pſched faru donjeſe, hdžež běſche ſo wulka žarowaza woſada ſestupała. S towarzſtvo běch u pſchischtle Buděſčanske a Hornjo-Hórczanske wojerſke towarzſtwo, kaž tež Buděſčanske ſpěwanſke towarzſtwo ſ khorhojemi. Hdžež běſche ſo muſpěivalo: „Schtó wě mój kónz? Wón ſnadž je bliſko”, džeržesche ſpowiedny wótž lubeho ſemrjeteho knjegi farar dr. Rencž-Wjelecžanskí ſ hnutej wutrobu wotpřeſchenje, ſpominajo na nahlu ſmijercž ſylneho, ujeſprózniwego, duchapołněho duschowpaſthrja a pſchecžela. Ma pucžu do lubeho Božeho doma ſpěwaſche ſpěwanſke towarzſtwo troſchtym kherlusch. Zyrkiwiſzy pſchedſtejicžerjo ujeſzechu kaſhež ſwojeho lubeho duchowneho. W Božim domje ſo kaſhež pſched woſtarjom ſtaji. Boži dom běſche wſchón pſchepjeljeny. Knjegi farar rycžer Jakub jako pſchedžyda ſerbſteje duchowneje konferenzu džeržesche jemu jako měſtopſchedžyde konferenzu hľubokoſacžtu rěč a ſpominasche na poſlednie žohnowanje, fotrež je luby ſemrjetý ſwojej woſadže druhí džen ſwjatkow wudželiš, fotrež pak je nam tež ſ troſchtom pſchi jeho kaſhežu. Knjegi primarius Wjazka džeržesche uěmſku cželnu rěč. S rjaniymi a hnujazymi ſłowami pſchedſtaji žarowazej woſadže žiwjeňski wobras lubeho ſemrjeteho a knjegi farar Kschizan-Hodžijski wułoži ſ hnutej wutrobu, kaf naž wſchitkich a jeho pſchecželov jeho ſahé minjenje hľuboko thſchi, kaf pak ſwój troſcht mamý we „wérje, luboſczi a nadžiji”. Wſchitzu duchowni prajichu pſchi kaſhežu ſlowo ſwjateho piſma jako poſlednje Božemje. Mjes uimi běſche tež farar jeho předawſcheje Wulko-Radſchowskeje woſady, knjegi farar Häſler. Zyrkiwiſki chor ſpěwaſche rjane troſchtowaze ſpěwý pod wodženjom knjega fantora Smolky. Poſledni wotpocžink běſche lubemu ſemrjetemu pſchihotowanym pſchi zyrki, pſchi ſchčeždž, po fotrež

tať dołhe lěta k hōdžesche do Lubeho Božeho doma. Bjschi rowje
jemu městopschedbýda z hrkwińskeho příběfsstejerštva, knižeš Mět
š Raschowa, hļubokohnutý džak wořadý do rowa wupraji. Knižeš
farań Waltař praji jemu w khěrluſču, jenú požwjecžentym, Božemije
do rowa. Knižeš kanonikus scholaſtikus Škala džakowasche ſo jemu
ſ wutrobnití ſłowami ſa wſchitko, ſchtož je ſa ſerbski lud ežiniš,
wožebje jako městopschedbýda Maczizh Šserbskeje. Knižeš farań
dr. Kencž-Wjeleczanſki wudželi Lubemu ſemrjetenu požlednje po-
žohnowanie. Wón tón lubh tam nětko ſpi w ſwojej ſparnej
ſomoržy, ale jeho wopominjecze woſtanje w žohnowanju.

— Srjedu po świątkach mějesche ſo po ſkónczenju ſerbskeje
prědarſkeje konferenzy hlowna ſhroniadžiſna lutherskeho knihownego
towarſtwa. Knies pſchedſyda farař rycer Žafub pſchedpołoži nam
lětne ſliczbowanie, fotrež běſche ſ wulfim prózowanjom woporniwe
ſam ſestajał. Sliczbowanie ſo jenohlóžnje ſa prawe pósna a
wupraji ſo ſuſej pſchedſydzę ſa jeho woporniwe ſkutkowanje naj-
wutrobiſchi džak. Tón džak njeplaczi jenož jeho njesprózniwemiu
ſkutkowanju, ale tež tym wulfim woporam, fotrež je darniwe ſa
naſche towarſtwo pſchinjeſl. Řemu manu ſo džakowacž, ſo je
towarſtwo ſ wulfich čeſknoſcžom ſo wusběhnylo, ſo žaneho doſha
wjažy nima a ſo móže uětfo ſ dobrej nadžiju do pſchichoda hladacž.
Rajfa ſuſia ſo w pſchichodnym ſečze wuda, ſo w naſym ſkim
poředzenju poſtaji. Kónz ſéta ſažo kóždy ſwój bibliſki pucžnik
doſtanje, hacž runje ſo w tym ſečze žadny lětny pſchinioſch
ſběrač njeje. —

— Srjedu po świątkach popołdnju mějesche bo hlavná
ſhromadžiſna naſchego wažnego towarzſtwia f Pomozh ſa ſtudowa-
znych Šerbow. Anjeſ farař Räda wotewri ſhromadžiſmu a ſdželi,
bo wažnych wuadženjow niemam, dofelž bo tež nimaju žane nowo-
wólby ſtač. Anjeſ piſmaw jedžer kanonikus ſcholaſtikus Škala poda-
nam lětnu roſprawu, fotruž tudy podam, dofelž je bo nam pſche-
cželije f wotcziſchežei pſchewostajſa:

Towarstwo pomoz ſa studowazych Sſerbów je ſeštka
22. lěto ſwojeho wobſtacža dokonjało. Po hlownej ſhromadžijinje,
kotraž bě kaž kóžde lěto ſrjedu po ſwjatfach 29. meje ſtaj pſched-
ſydstwo a wubjerf 26. junija Iońſcheho lěta poředženje měloj,
w kotrymž bu pomoz ſa studowazych Sſerbów wudželena.

Samošvili běchu ſo wo pomož 11 ſtudovazh. Š nich móžachu 9 ſtudovazh pomož wudžělenu doſtač; dvaj dýrbjeſchtaj po ſarjado-vaňskim porjedže ſo mjes tým wotpoſaſacž, doſelž běſchtaj hiſchcze w najnižſchimaj rjadowňjomaj ſeminara. Do 9 ſtudovazh móžejche ſo 430 hrivnow roſdžělicž. Doſtachu 3 ſtudencži na univerſitach, 1 gymnaſiaſt a 5 ſeminarijeſti pomož.

Bo czežkej poraždy, fotruž je towarzstwo pomožy tamu lěto poczepilo, móžesche knies pschedbyda sažo wježelu powjeſcz woſſjewicž, so je nijenujžy Twarzstwo wot njeboh Herty Stilleroweje w Budyschinje legat 900 hr. namrělo.

Njeh s nowa wožiwi a ſakrzejje naſche Towařſtvo, ſa čeſtne wobſtačje Čſerbouſtwa tak wažne a nuſne. To nam ſpožež miłoſćivý Bóh!

Knješ poſklađniſ pođa lětne ſlicžbowanje, fotrež ſo pſchipóſna. Dale wobſamkuň ſo, ſo maja ſo pſchichodne ſlicžbowanja na lěto wot 1. januara hacž do fónz dezembra činicž a niz mot hļovneje ſhromadžiſnu do hļovneje ſhromadžiſnu. Pſchi dalschim roſrèczowanju ſo wutroby ſměrowachu w tej nadžiji a myſli, ſo chzemh po naſchich možach naſche towařſtvo podpjeracž, ſo by ſo dale a bóle roſrostlo a wjazh ſrědkow dostało mot naſchego luda, ſo býchmiſ podpjeracž móhli młodých ſtudowazých Čſerbow ſa pſchichod naſchego luda.

¶ rospominanju.

Takto Napoleon I. něhdyn vyschlému výjusku jara czeški nadalivk da, tón wotmolví: „Sire, to je njemóžne“ — „Njemóžne?“ Šnapschecžiwi Napoleon, „tón wuras ja nješnaju a fóždemu ſmužitemu wojaſej dyrbjal wón njeſnaty býcž.“ Kuž throbke ſo tež tole wuprajenje ſda, wone tola wěſtu podpjeru na powſchitkownych prajidmach namaka: „Se ſkutkom rojcze býlnoscž“. „Móz woſe pucže twari.“ — Řeſuš ſubuje bjes pſcheſtačža. Ty widžiſch, faſt wjele muſkich a małych ſo prózuja, tebje, kniježe, wot ſo ſtorežicž. A tola, hdynž ſebi myſla, ſo bý ty wotehnath, wołaſch: Žow bým ja, ach dajcze ſo tola ſubowacž.“

Porjedženſta: 5. ſchtucžfa fhěrluſcha, w 20. cžiſle mocžijchcža-
neho, by ſo lěpje tafle ſapocžaſta: Poſtluſchne džěcžo cžejſež
ſtarſchimaj da.